

³¹Ha én magamról tennék bizonyosságot, az én bizonyágtételem nem volna igaz. ³²Más az, aki bizonyágot tesz én rólam, és tudom, hogy igaz az a bizonyágtétel, amellyel rólam tanúskodik. ³³Ti elküldtetek Jánoszhoz, és ő bizonyágot tett az igazságról. ³⁴Nekem azonban nincs szükségem embertől való bizonyágtételre, hanem azért mondom ezeket, hogy ti üdvözüljétek. ³⁵Ő volt az égő és világító fáklya, de ti csak egy ideig akartatok az ő világosságában örvendezni. ³⁶Nekem azonban Jánosénál nagyobb bizonyágtételem van. Mert a tettek, amelyeket átadott nekem az Atya, hogy teljesítsem azokat, ezek a tetteim maguk tanúskodnak arról, hogy engem az Atya küldött el. ³⁷Az Atya, aki elküldött engem, ő tett bizonyágot rólam. Az ő hangját nem hallottátok soha, arcát sem láttátok, ³⁸és az igéje sem marad meg bennetek, mert annak, akit ő elküldött, nem hisztek. [³⁹Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot, ⁴⁰és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.]

Kedves Testvéreim!

Képzeljük el, hogy meghívunk egy híres író a gyülekezetbe egy szeretetvendégségre. Csak nekünk mondott igent, soha senki nem találkozhatott vele korábban. Egy igazán exkluzív író-olvasó találkozó ígérkezik. A sok évtizede inkognitóban, rejtve dolgozó író már sok értékes gondolattal ajándékozott meg sokunkat, így hatalmas az érdeklődés. A készülődés elkezdődik, érkeznek az emberek, hozzák a szeretetvendégségre a süteményt, jönnek olyanok is, akik csupán kíváncsiak, akiket korábban nem láttunk, de ők is beállnak segítenek, asztalokat hordanak, teát főznek, ahogy például az a hölgy is, aki olyan elegánsan öltözött, és olyan kedves a mosolya. Mégis ott áll a mosogató mellett és az előkészületekhez használt edényeket mosogatja, és közben beszélget, kérdezet. A beszédstílusából egyértelmű, hogy ő is ismeri a nagy író, biztos hát, hogy rá kíváncsi.

Már egészen közel van a kezdési időpont, mindenki lázasan néz körbe, hogy megérkezett-e már a vendég. A szervezők is a kapuban állnak, várják mikor toppan be. Még mindig érkeznek az előadásra új, ismeretlen arcok. Az egyikük, a templomba belépve el is mondja: én ismerem az író, nekem jó barátom. Gyorsan köré sereglenek néhányan, és kérdezetik, ő pedig beszél róla, hogy milyen kedves, sugárzik belőle a szeretet, nyilván ezt érzi mindenki a könyveit olvasva. Mivel már túl vagyunk a kezdési időponton, ezért egyre többen fordulnak az ismerőshöz, hátha ő tud valamit. Hol van? Teszi fel a kérdést végül az egyik presbiter. Hát itt ül a templomban, válaszolja, majd egy hölgyre mutat. Arra az elegánsan felöltözött, az előkészületeknél mosogató hölgyre. Az emberek felnevetnek. Hogy átvert minket ez az ember, nem is ismeri az író. Hiszen az író férfi. Még várakoznak, de aztán szépen lassan kezdenek kiszállingózni az emberek a templomból. Néhányan még maradnak, a sütemények miatt – ha már eljöttünk. A kedves hölgy pedig még mindig mosolyog, beszélget, és kezébe vesz egy tálcát, hogy körbe kínálja, közben pedig olyan gondolatokat mond, amelyek olyanok, mintha az írótól egy új könyvet olvasnánk...

A tanítómesében az író megérkezett már. De senki sem veszi észre, mert nem akkor jön, nem úgy viselkedik, nem olyan, mint ahogyan és amilyennek elképzelték. Totaliter aliter – egészen más – mondta a 20. század egyik nagy teológusa Istenről. Egészen más, mint ahogyan mi elképzeljük, amilyen képet alkotunk róla. De akkor mégis hogyan ismerhetjük fel, ha hozzánk érkeznek?

Advent 3. vasárnapjának igei üzenete ugyanis éppen ez: „Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Az Úr jön hatalommal.” (Ézs 40,3.10)

Építjük az utat, készülünk. Nagy a készülődés, a karácsony előtti sürgés forgás. De mit is várunk mindettől? Kit várunk? Mert valakit várunk. Az ember szívében ott a várakozás, a vágyakozás az Isten után, akkor is, ha nem tudja, ha nem akar ezzel szembesülni. Nagy költőink is kifejezték ezt az Isten utáni vágyukat aztán, hogy rátaláltak-e Istenre, az már a következő kérdés, de szép versekben vágyták az Istent. Ahogy Ady:

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,

Utam: a nagy Nihil, a Semmi,

A sorsom: menni, menni, menni

S az álmom: az Isten.

Ez az Isten utáni vágy talán bennünk, hívő embereken, akik a templomba jövünk is érezhető. Mi is vágyjuk az Istent, és igen talán meg is tapasztaljuk a vele való találkozás örömet.

Mai igénkben Jézus áll szembe a benne kételkedő, de a Messiást nagyon is váró zsidó tömeggel, és szembesíti őket azzal, hogy bár a várva-várt Messiás ott van egy karnyújtásnyira, ők mégis inkább hazamennek, és csalódottan várakoznak tovább, mert nem olyan, mert más, mert egészen mást vártak.

Te mire vársz? Te kire vársz?

Jézus mai alapigénkben arról beszél, hogy több minden is tanúsítja azt, hogy ő az akire vártak. Először is azt tisztázza, hogy ha egyszerűen kimondaná: én vagyok a messiás, akkor az nem lenne helyénvaló: ³¹*Ha én magamról tennék bizonytságot, az én bizonytságtételem nem volna igaz.*

Majd folytatja azzal, hogy felsorolja, hogy ki és mi tesz róla bizonytságot, ki és mi tanúsítja azt, hogy ő a várva várt Messiás. Manapság a tanúzáshoz ketten is elegendőek, akik aláírnak pl. egy meghatalmazást, az ókori Izraelben három tanú kellett, hogy biztos alapokon álljon egy állítás. Jézus az igében 4 tanút hoz, de az elsőt rögtön ki is zárja, nem azért, mert ne lenne hiteles, hanem azért, mert őt már félredobták, neki nem hisznek. Ez a tanú Keresztelő János, akiről Jézus elmondja:

³²*Más az, aki bizonytságot tesz énrólam, és tudom, hogy igaz az a bizonytságtétel, amellyel rólam tanúskodik.* ³³*Ti elküldtetek Jánoshoz, és ő bizonytságot tett az igazságról.* ³⁴*Nekem azonban nincs szükségem embertől való bizonytságtételre, hanem azért mondom ezeket, hogy ti üdvözüljete.* ³⁵*Ő volt az égő és világító fáklya, de ti csak egy ideig akartatok az ő világosságában örvendezni.*

Keresztelő János nagy népszerűségnek örvendett. Sokan azt gondolták, hogy ő lesz a messiás, mások az várva-várt előhírnökeként néztek rá, de az történelmi tény, és a Biblián kívüli írások is bizonyítják, hogy keresztelő emberek tömegét vonzotta, amikor keresztelt és arról beszélt, hogy aki „utánam jön erősebb nálam”, „térjete meg és keresztelkedjete meg a bűnök bocsánatára.”

De az embereknek az már nem tetszett, akire keresztelő mutatott. Mert ő Jézusra mutatott. Az emberek pedig azt mondták: ő lenne az? Ő nem olyan. Ő egészen más! Hagyjuk inkább az egészset, menjünk haza.

És a tömeg oszladozott, és csak néhányan maradtak, akik leginkább keresztelőre voltak kíváncsiak, nem pedig egy ácsra, akire János mutatott.

Viszont ez a néhány ember tanúja lehetett valami másnak is, annak, amiről Jézus mai igénkben ezt mondja:

³⁶*Nekem azonban Jánosénál nagyobb bizonytságtételem van.*

És itt Jézus 3 bizonytságtételt sorol fel: a cselekedeteket, melyeket az Atya bízott rá. Az Atya saját bizonytságtételét, és az ósz-i írásokat, amelyek szintén róla tanúskodnak:

Mert a tettek, amelyeket átadott nekem az Atya, hogy teljesítsem azokat, ezek a tetteim maguk tanúskodnak arról, hogy engem az Atya küldött el.

Mert mit is tett Jézus? Tanított, gyógyított, és csodákat tett. A kánai mennyegzőtől kezdve a béna meggyógyításán át Lázár feltámasztásáig. A Hegyi beszédől a példázatokon át a tanítványokkal való személyes beszélgetésig. Jézus tanított, gyógyított és csodákat tett. Ezek a tettei tanúskodnak róla. Ezek a tettek megmutatják, hogy ő olyan hatalmat kapott, amely nagyobb minden emberi hókuszpókusznál. Olyan tettek ezek, amelyeket még a tudomány mai állásával sem lehet reprodukálni, vagy még csak hasonlókat sem lehet megtenni. Olyan tanítások, amelyek 2000 éve nem fakultak meg, máig aktuálisak, és tovább lendítik az embert még a legnehezebb időkön is. DE ha mindez kevés lenne, akkor van még nagyobb bizonytságtétel Jézusról:

³⁷*Az Atya, aki elküldött engem, ő tett bizonytságot rólam. Az ő hangját nem hallottátok soha, arcát sem láttátok,* ³⁸*és az igéje sem marad meg bennetek, mert annak, akit ő elküldött, nem hisztek.*

Akik ott maradtak keresztelő János közelében, amikor Jézusra mutatott azok hallhatták, ahogy Jézus megkeresztelésekor és hang hallatszott a mennyből: ez az én szeretett fiám...

Kevesen voltak, de a kevesek számára valóság lett: akit vártuk, az itt van velünk. Közöttünk jár, megérinthejtük, beszélhetünk vele, valóságos. Nem olyan, mint ahogy elképzeltük, de ő az. Persze, akik nem voltak ott, akik nem hallották az mennyei szózatot, azok számára ez csupán mesebeszéd, örült rajongók kitalációja.

De azok számára is van Jézusnak egy bizonytságtévője, méghozzá az ószövetségi írások:

³⁹*Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonytságot,* ⁴⁰*és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.*

Hittanórákon az adventi időszakban elővesszük az ósz-i próféciákat. Elolvassuk, azokat az ígétet, amelyek előre – több száz évvel az események megtörténte előtt elbeszélnek minden lényeges dolgot. A diákok csodálkozva olvassák, hogy Betlehemben fog megszületni, hogy számárháton érkezik a fővárosba, hogy átszegezik kezét és lábát. Mindez, honnan? Honnan tudták előre? Onnan, hogy az Istennek ez volt a terve. Hogy elküldje a fiát a világ üdvözítőjéül. És Jézus eljött, eljött – és bár nem olyan, mint azt képzelték, vagy remélték, hanem totaliter aliter, azzaz egészen más, de mégis Ő az. Ő az, aki kedvesen mosolyogva magyarázza az írásokat, aki elmosogatja a szennyes edényt, aki beszélget az emberrel és kitakarít. Mert neki semmi sem drága. Illetve egy valami: TE és én. Minket drágának tart és becsesnek, mert szeret, és ezért az életét is odaadja.

Vajon minket is érintenek azok a vádak, amelyek elhangoznak mai igénkben? Hogy mindezek ellenére, annak ellenére, hogy mi magunk is tapasztalhatjuk azt, hogy Jézus közöttünk van, az ő igéjében, a tetteiben, az Atya szavában, kijelentésében, ennek ellenére: nem hiszünk, és nem akarunk hozzá menni?

Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Az Úr jön hatalommal. Advent harmadik hetének igéje figyelmeztet. Vegyük észre, hogy a hozzánk érkező, már közöttünk van, hogy nem a szőnyeget kell kiporszívózni az érkezésére várva, hanem a mi szívünket, hogy nem az ablakot kell megmosni, hanem a lelkünket, hogy nem a szobát kell feldíszíteni, hanem az életünket. Mindezt úgy, hogy leülünk vele egy asztalhoz, időt szánunk rá, és észrevesszük őt a készülődésünk rohanásában. Leülünk vele egy asztalhoz és olvassuk és hallgatjuk az ő igéjét, hozzánk szóló üzenetét. És figyelünk azokra, akik bizonyosságot tettek róla, hogy a Fiú eljött a világban.

Halljuk meg a csilingelő karácsonyi dallamok mögött az Atya szavát. Péter ezt írja a levelében: ¹⁷*Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”,* ¹⁸*mi hallottuk ezt a mennyből jött szózatot, mert együtt voltunk vele .*

Hallgassunk Péterre és a többi tanítványra, akik ott voltak, akik továbbadták, akik elmondták: akire vársz, ott áll a te életed ajtaja előtt, naponta zörget és bebocsátásra vár. Nyisd meg a szíved, lásd meg őt! Ámen.